

Hồi thứ hai mươi một

Trùng Tịch Giang Sơn, Trần Oai Hắc Đạo

Giao đấu với kỵ sĩ áo vàng ấy chính là Vũ Hoàn hoàn chủ Đại Mạc Đồ Thủ Khố Tị của Kim Điều Minh. Đôi mắt ông ta lấp lánh như ma trơi, nụ cười hiểm độc, râu tóc rối tung ra đờn cực độc, tấn công đối thủ không hề thương tâm. Ông ta là một nhân vật võ công cao tuyệt mà độc ác cũng ít ai bằng.

Cáp Sát đến sát bên người Sở Vân nói nhỏ:

- Chủ nhân, cứ cho hấn một cơn để kết thúc tính mạng hấn cho rồi, cứ kiểu kéo dài trận đấu, đùa giỡn với cái chết của đối phương thế kia, thuộc hạ cảm thấy chịu không nổi.

Sở Vân cười khẩy một tiếng, nói to lên:

- Khố Hoàn Chủ, đủ rồi đấy !

Khố Tị dạ một tiếng, rồi vung côn đánh nhanh như chớp, hất tung thân hình kỵ sĩ áo vàng lên cao hai thước rồi tung song cước như trời giáng đá bay kỵ sĩ áo vàng tung ra xa hơn bốn trượng, lăn lộn trên không trung mấy vòng rồi rơi bịch xuống đất như một cái bị thit. Khố Tị nhìn cái tử thi ấy, nói giọng độc địa:

- Khởi động như vậy là không kém rồi, chôn xác bảy tên chó má này dễ dàng quá!

Thấy Sở Vân chậm chậm bước tới bên con chiến mã, Tử Tâm Điều Cừu Hạo vội hỏi:

- Minh chủ Chúng ta lên đường ngay bay sao ạ ?

- Không ! Hãy đợi bọn khác của Thạch Gia Bảo ra! Sở Vân lắc đầu nói.

Ngay lúc đó người đệ tử cảnh giới trên gò cát đưa miếng kính lên lắc lia lắc lịa, ánh phản chiếu loé lên liên tục, Tử Tâm Điều cười nói:

- Họ đến rồi, mà khá nhiều đấy !

Thủ Hoàn hoàn chủ Thiên Long Lãnh Cương bước vội tới khom mình nói:

- Bẩm Minh chủ ! Kẻ địch lại đến lần này cứ giải quyết gọn chứ ạ?

Biết Thiên Long Lãnh Cương sợ mình giận kiểu đánh của Khố Tị lúc nãy nên xin ý kiến trước khi xuất thủ, Sở Vân lạnh lùng nói:

- Bảy người của Thạch Gia Bảo bị chúng ta giết sạch người cho là bọn Thạch Gia Bảo đến đây để giải hòa, để tỏ thiện ý à ? Cứ ra tay tự

do!

Thấy Sở Vân lạnh lùng như vậy. Lãnh Cường cũng ớn lạnh lạnh lẽ lui ra.

Ngay lúc ấy tiếng vó ngựa phi dồn dập vọng đến mỗi lúc một gần, gần trăm ki sĩ đã phóng tới nhanh như chớp. Người cầm đầu là một vị chừng năm mươi tuổi, nét mặt lạnh lùng hung ác. Ngay sau lưng người ấy là hơn hai mươi ki sĩ dáng vẻ trầm lặng, mắt loé tinh quang chứng tỏ họ là những nhân vật giang hồ hỏa hầu thâm hậu cao cường, phía sau họ là một nhóm người khá đông bị bụi mù che khuất, không sao đếm chính xác được.

Sở Vân lúc trước hành đạo giang hồ đã từng một lần nhìn thấy thủ lĩnh Hắc Đạo Xích Thủ Cầm Long Tiêu Lan nên lúc này vừa nhìn thấy kẻ cầm đầu bọn người Thạch Gia Bảo nhận ra Tiêu Lan ngay.

Sở Vân cười gần một tiếng, đưa cao cánh tay phải lên, lập tức ngay lúc đó đoàn ki sĩ đã dừng ngay lại, đưa mắt kinh ngạc lẫn căm hờn chăm chú nhìn bảy xác người chết phơi mình rên mặt đất. Rồi Tiêu Lan đưa mắt nhìn mấy mươi người áo đen đang đứng bên đường. Lúc ấy bầu không khí trở nên lạnh lẽo rùng rợn, hai lực lượng gườm gườm nhìn nhau, không ai chịu lên tiếng.

Xích Thủ Cầm Long Tiêu Lan quả không hổ danh là một kẻ kiêu hùng, hấn trầm tĩnh cố dần cơn nóng giận, nói:

- Đáo giang tùy khúc, nhập gia tùy tục. Lão phu là Xích Thủ Cầm Long Tiêu Lan, đã mấy mươi năm bôn tẩu giang hồ. Xin mời quý vị hãy lộ diện trả lời ta!

Sở Vân biết Tiêu Lan không biết bọn họ là ai nên từ từ bước ra, lạnh lùng nói:

- Họ Tiêu kia, có việc gì hãy nói mau lên!

Tiêu Lan chiếu ánh mắt vào mặt Sở Vân, không khỏi giật mình, cảm thấy khuôn mặt này đã từng nhìn thấy, nhưng không nhớ rõ lúc nào và trong trường hợp nào nên nói:

- Cây có bóng, người có tên, xin được hỏi cao danh quý tánh của đương gia.

Ở Tuy Viễn có Quả Tử Hồ, bên hồ có một ngọn núi, trên núi có một số người đã quên cả thiên hạ, họ đều là thuộc hạ của Kim Điêu Minh còn ta là kim Điêu Minh Minh chủ.

Tiêu Lan không hiểu gì cái tên tổ chức Kim Điêu Minh và cái tên như Quả Tử Hồ, Thanh Cảnh Sơn... nên cười lạnh lùng, cất giọng đe dọa hỏi:

- Như vậy, Thất Dao nghĩa sĩ bị tiêu diệt bởi lực lượng của quý Minh chủ à? Vì lý do gì vậy?

- Đúng thế, vì sự tàn bạo, kiêu căng, thô lỗ, mộ phạm đủ chưa?

Bọn thủ hạ của Xích Thủ Cầm Long Tiêu Lan nghe nói thế thì dùng dùng nổi giận, chỉ muốn xông vào ăn tươi nuốt sống đối phương.

Xích Thủ Cầm Long Tiêu Lan cười rùng rợn, nói:

- Được, chỉ cần bằng vào mấy câu nói đó, đủ biết Kim Điều Minh chẳng những siêu phàm xuất chúng ra sao.

Câu nói đó của Tiêu Lan chẳng nào khác nào mệnh lệnh chiến đấu, nên lập tức gần một trăm lực lâm thảo khấu nháy vọt xuống ngựa chuẩn bị xung trận.

Sở Vân cười khẩy một tiếng nói:

- Đã vậy tại hạ cung kính bất như tòng mệnh.

Dứt lời Sở Vân hạ cánh tay xuống. Lập tức ngay lúc tay chàng chưa hoàn toàn hạ hết xuống thì một giọng nói hung dữ đã cất lên:

- Đồ bản thủ kia, bổn Hoàn chủ tiếp ngươi trước đã!

Lời vừa cất lên, thì Đại Mạc Đồ Thủ Khố Tị đã lao vọt tới trước mặt Tiêu Lan rồi. Thế là một tiếng hú vọng lên, Lăng Tiêu đường chủ Cuồng Ưng Bành Mã, Thủ Hoàn hoàn chủ Thiên Long Lãnh Cương, Trảo Hoàn hoàn chủ Kim Phát Khách Tất Lực, Kiếm Linh Tử Cung Ninh, Bát Đại Phủ Lương Văn Quân, Cổ Viêm, Tư Mã Vệ, Tiêu Định... soái lĩnh thuộc hạ mấy mươi hán tử áo đen như một đàn đại bàng lao bổ vào đối thủ.

Thế là tiếng hò hét gầm thét la ó vang lên hỗn loạn, binh khí sáng loáng va đập vào nhau tóe lửa, chưởng phong chỉ thanh rít lên rợn óc, trận kịch chiến thảm khốc diễn ra, không còn ai nhân từ, không còn ai thương tiếc đối phương. Lúc ấy chiến trường mù mịt cát bụi, âm thanh hỗn loạn rung chuyển không gian.

Mới vừa khởi đầu, đã có năm bóng người lao bổ tấn công Sở Vân đang đứng thản nhiên bên đường. Người họ chưa tới thì hàn quang kinh khí đã đến trước rồi. Lập tức hai tiếng quát phẫn nộ cất lên gần như đồng thời, Sát Quân tử Thịnh Dương và Khoái Dao Tam Lang Lý Khải như hai cơn gió lốc, cùng với Hắc Trủng trường đao rít lên đỉnh tai nhức óc, xông ra cản năm đối thủ nọ.

Một tiếng cười ghê rợn vang lên, Tử Tâm Điều Cừ Hạo đột nhiên lướt tới, song chưởng liên hoàn xuất ra mười chiêu tấn công vào một lão nhân đầu to như cái đầu, mũi khoằm, mắt lợn luộc. Lúc ấy Sở Vân cười sang sảng đưa mắt quan sát cục diện trận đấu thái độ điềm nhiên vô

cùng.

Đột nhiên, thân hình Sở Vân lay động như một luồng ánh sáng mờ mờ, một luồng ánh bạc như dải ngân Hà lấp lánh, lập tức những tiếng rú lên thê thảm và máu tươi phun đầy trời, trong chớp mắt đã có mười mấy tử thi bị chặt thành từng khúc, xếp đồng chung quanh chàng.

Một tên môn hạ Thạch Gia Bảo nhìn thấy cảnh ấy thì như điên lên, lao bổ tới. Lập tức Cáp Sát thét lên một tiếng hai cánh tay như hai lưỡi tầm sét bắn ra, thân hình hán tử nọ chưa kịp tiếp đất thì đã bị hất bay ra phía sau liền bảy thước. Hắn cuộn tròn thân hình lăn trên mặt đất đồng thời xuất chiêu bắn ra hơn mười điểm hàn quang công kích vào Cáp Sát như một tấm lưới tử khí.

Cáp Sát quát lên một tiếng, tung mình bắn qua một bên, nhanh nhẹn tránh được hơn mười mũi ám khí, nhưng vẫn bị hai mũi bắn đến ngang hông khiến cho Cáp Sát không sao đối phó kịp. Đột nhiên một tiếng cười lạnh lùng cất lên, và cùng với tiếng cười ấy, tinh quang lóe sáng, lập tức hai mũi ám khí đã bị đánh bay vào không gian. Kẻ vừa thi triển ám khí là một nhân vật tiền bối của Thạch Gia Bảo Đa Thủ Nhân Thái Hàn Đoan. Lão ta vừa đem toàn lực xuất tuyệt kỹ bắn ra mười bảy lượng Ngân Phi Đinh, lúc này thấy thế thì thất đởm kinh hồn thét lên một tiếng, mặt không còn giọt máu, bò dậy co giò bỏ chạy. Cáp Sát trong lúc lâm nguy vẫn kịp nhìn thấy chủ nhân Sở Vân đã ra tay cứu mình thì cảm giận kẻ địch, liền đảo người, như một trái núi đâm sầm về phía Hàn Đoan. Sở Vân rung rung thanh kiếm, bắn ra muôn vàn điểm sánh lấp lánh lạnh lẽo ghê người, nhàn tản đưa mắt nhìn xung quanh đấu trường. tự nhủ:

- Võ lão tiện bối truyền lại bộ Cô Quang Kiếm Pháp, tuy chỉ có mười tám chiêu liên hoàn nhưng lại không nói rõ tên từng chiêu thức, bản thân mình mới chính thức sử dụng vài lần cảm thấy ngày càng thuần diệu tuyệt vời.

Bỗng Sở Vân nhìn thấy Đa Thủ Nhân Thái Hàn Đoan lách trái né phải cố tránh thế công của Cáp Sát, mặc dù lão ta thân thủ bất phàm nhưng cận chiến đối phó với người võ sĩ vô địch Mông Cổ này thì càng lúc càng tỏ ra thất thế, tay chân luống cuống, hơi thở hỗn hển.

Sở Vân đưa mắt nhìn qua chỗ khác cũng không tránh khỏi mỉm cười thú vị, thì ra lão nhân đầu to nọ đang bị Tử Tâm Điều đánh cho không kịp thở, thối lui không ngừng. Lão nhân nọ có tiếng gọi là Cửu Âm Tẩu Đồ Hán nguyên là một trong những trợ thủ đắc lực nhất của Xích Thủ Cầm Long võ công vô cùng thâm hậu hiểm ác, tính tình cũng cực kỳ tàn bạo. Nhưng may cho lão gặp phải Cừu Hạo là một người cực

kỳ nhân hậu, nếu không lão ta làm sao có thể kéo dài trận đấu với phó Minh chủ Kim Điều Minh tới ba mươi chiêu được.

Lúc này Sát Quân Tử Thịnh Dương đằng đằng sát khí, vũ lộng hắc trùng ác đấu với một đại hán trung niên thân hình to lớn, mũi sư tử, mồm rộng, là một sát tinh có tên gọi Song Chưởng khai Sơn Triệu Huy. hai người đồng cân ngang lượng, trong nhất thời khó phân thắng bại. So tài với Khoái Dao Tam Lang Lý Khải là một người gầy cao, hai mắt cổ quái sâu hoắm như hai hốc cây, sử dụng một đôi phán quan bút to tướng, cũng ngang ngửa đối phó với nhau.

Lúc này trên chiến trường khắp mọi nơi đã xuất hiện nhiều cảnh máu chảy đầu rơi, nhiều tử thi rải rác khắp trường đấu.

Bỗng một tiếng thét đột nhiên vang lên, Sở Vân thấy Cáp Sát đang vồ lấy Đa Thủ Nhân Thái nhưng trên bả vai của Cáp Sát đã bị một mũi chủy thủ cắm vào. Cáp Sát mặt đỏ bừng, hai mắt trợn ngược, hai chân xuống tẩn, đôi tay vận công hất mình ném thân hình to lớn của đối phương ra xa hơn năm thước, trong lúc Hàn Đoan còn đang lặn lộn dưới đất thì Cáp Sát đã lướt tới, tay phải chụp lên đầu đối phương còn tay trái nắm chặt thắt lưng hất lên không. Trong lúc thân hình Hàn Đoan vừa bm lên cao chừng ba thước thì Cáp Sát đã nhanh như chớp chụp lấy hai chân địch thủ quật mạnh vào một khối đá sắc nhọn bên mép đường. Một tiếng rú vang lên thảm thiết, thân hình Hàn Đoan đã bị đập nát máu thịt bắn tung toé. Cáp Sát ném xác kẻ địch xuống đất rồi cũng lão đảo té ngồi bên cạnh, nghiêng đầu nhìn lưỡi chủy thủ của Hàn Đoan cắm ngập trên vai mình.

Sở Vân vẫn đứng nguyên chỗ cũ , mỉm cười nói:

- Cáp Sát! Có đau lắm không?

Cáp Sát lắc đầu nói:

- Không đau nhưng quá mệt !

Sở Vân nghiêm mặt nói:

- Chỉ có trừ khi chết thì thôi, còn không, không được nghỉ ngơi! Cáp Sát người đừng quên rằng các anh em của mình còn đang quyết tử chiến đấu với kẻ thù.

- Phải rồi, còn một hơi thở thì còn chiến đấu.

Dứt lời, chàng liền hú lên một tiếng lạnh lạnh, thân hình bốc lên cao bay thẳng về phía Xích Thủ Cầm Long Tiêu Lan đang đấu cùng Đại Mạc Đồ Thủ Khố Tị. Một đạo hàn quang lấp lánh như một dải cầu vồng bủa vào Xích Thủ Cầm Long nhanh như tia chớp. Đại Mạc Đồ Thủ Khố Tị thừa cơ công ra bảy chưởng và hơn hai mươi liên hoàn cước chặn

đường thối lui của Xích Thủ Cầm Long vì ông ta sớm biết hấn không thể nào chống nổi thế kiếm của Sở Vân.

Xích Thủ Cầm Long Tiêu Lan mặc dù đã đem hết sở học để kháng cự nhưng vẫn không phải là đối thủ của kẻ thù, trong lúc cảm thấy sức cùng lực kiệt thì lại gặp phải đạo hàn quang kinh hồn phách tán kìa chụp tới. Hấn cảm thấy thế công ấy được thi triển từ một bóng ma nào đó mà hấn hoàn toàn không hiểu nổi. Trong lúc khẩn cấp ấy, Xích Thủ Cầm Long hét lên một tiếng, bật lui về sau năm bước, song chưởng thần tốc vẽ nên hai nửa bán cầu chưởng phong cuồn cuộn như sóng dữ đẩy mạnh ra phía trước.

Vietkiem.com